

Dit is
het meer.

Dit is
het meer in de winter.

En dit is Beorn.
Hij woont in Canada.

Beorn mag alleen naar het meer.
Het is niet ver.
Het ligt achter zijn huis.

Uit Beorns mond komt damp.
Hij zingt een liedje.
Dat liedje gaat dwars door de damp heen.
Beorn draagt een dikke jas, een das, een muts.
En om zijn nek hangen zijn schaatsen.

Wie schaatser wil worden, moet trainen.
Beorn is acht, en hij weet het zeker:
dit is zijn werk.
Elke dag.
Trainwerk.

Beorn trekt zijn schaatsen aan.
Kijk, de sneeuw is van het ijs gehaald.
Dat heeft zijn vader gedaan.
Papa heeft daar een machine voor gebouwd.
De machine veegt en veegt.
Dat moet – anders kan Beorn zijn rondjes niet maken.

Het is stil.
Beorn kijkt naar de bomen.
'Hallo!' roept hij naar de dieren.
Hij ziet ze niet. Maar mama zegt altijd:
'Het bos is van de dieren. Het meer ook.
Dus wij zijn alleen maar te gast. Wij zijn het bezoek.
Dat mag je nooit vergeten.'
'Dank je wel!' roept Beorn tegen de dieren.
En dan stapt hij op het ijs.

Rondjes. Lucht. Adem.
Nergens aan denken. Harder.
Bochten. Harder. Ijs.
En de dieren kijken mee.

